

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci **žalobce: R.S., nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Jiřím Kolaříkem, advokátem** se sídlem Škroupova 561, 530 03 Pardubice, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.5.2014, č.j. KrÚ 18027/2014/ODSH/8**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále „správní orgán prvního stupně“) ze dne 12. 2. 2014, č.j. OSA/P-1403/13-D/38, jímž byl žalobce pro porušení povinnosti podle § 4 písm. c) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“) uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f), bod 2) zákona o provozu na pozemních komunikacích, čehož se měl dopustit tím, že dne 18. 8.

2013 v době okolo 15:26 hodin jako řidič motorového vozidla tov. zn. Škoda Octavia, reg. zn. vozidla „X“ „**v obci Pardubice, ul. Nádražní (sil. I/36-směr centrum)**“ na daném úseku nedbal dopravního značení, když překročil dopravní značkou B 20a („Nejvyšší dovolená rychlost“) stanovenou rychlost „80“ o 50 km/h, neboť mu byla policistou naměřena rychlost jízdy 130 km/h. **Tedy při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši 3% překročil dovolenou rychlost na dané úseku o 46 km/h**, za což mu byla uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a paušální náhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce napadl žalované rozhodnutí včasnou žalobou (§ 72 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/).

Žalobní body:

Žalobce v obecné rovině tvrdí vady řízení pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí je v rozporu se spisem, jakož i nemá ve spise oporu.

Dále žalobce uplatnil následující konkrétní žalobní body.

- Žalovaný se nedostatečně vypořádal se všemi námitkami žalobce.

Žalobce tvrdí, že se žalovaný nevypořádal s námitkami vznesenými v odvolání, a to konkrétně s námitkami do fotodokumentace. Tvrdí, že v rozporu s tvrzením žalovaného o 3 sériích snímků, tedy celkem o existenci 9 fotografií jsou ve správním spise založeny pouze 3 fotografie, přičemž na jednotlivých fotografiích jsou uvedeny rozdílné hodnoty (vzdálenost, naměřená rychlost, čas, datum, číslo snímku). Dle žalobce je přitom vypořádání se tím, že se jedná o „trojsnímek“ s odkazem na výpověď policisty M. nedostačující, neboť nebylo postaveno na jisto, co měření tzv. „trojsnímkek“ znamená a jaký je důvod odlišných hodnot na fotografiích.

- Žalovaný se nevypořádal s důkazním návrhem žalobce.

Žalobce tvrdí, že s ohledem na rozpornost fotografií jsou dány důvodné pochybnosti o správné funkčnosti měřicího zařízení a navrhl proto v průběhu správního řízení doplnění dokazování vyžádáním stanoviska výrobce, či distributora měřicího zařízení ohledně vzniku „trojsnímků.“

- Nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

Žalobce tvrdí nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť se žalovaný nevypořádal s námitkami a s důkazním návrhem.

- Ve výroku rozhodnutí není uvedeno skutečné místo spáchání přestupku.

Žalobce namítá rozpor výroku s ustanovením § 68 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a § 77 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). Žalobce přitom tvrdí, že jak vyplývá z údajů Českého úřadu zeměměřického a katastrálního dostupných na internetové adrese [http:// vdp.cuzk.cz](http://vdp.cuzk.cz), ulice

Nádražní ve směru z Hradce králové do centra Pardubic začíná cca od sjezdu od železniční stanice Pardubice-Rosice nad Labem a končí před mostem přes řeku Labe. Z výpovědi policistů přitom vyplynulo, že k měření došlo za mostem u odstavné plochy. **Dle výsledku měření bylo vozidlo měřeno na vzdálenost 293,9 m, tedy za mostem, tedy dle žalobce mimo ulici Nádražní, která končí již před mostem ve směru na centrum Pardubic.** Tedy žalobce se dle svého tvrzení nedopustil přestupku popsaneho ve výroku rozhodnutí. Výrok tak považuje za rozporný s ustanovením § 77 zákona o přestupcích s tím, že tvrzené jednání mu nebylo prokázáno. Dle žalobce neobstojí odůvodnění žalovaného, že mu je známo z úřední činnosti, že se v místě spáchání přestupku jednalo o ulici Nádražní a pokud ne, že toto není pro posouzení spáchání přestupku rozhodné. Pokud jsou tyto skutečnosti žalovanému známy z úřední činnosti, pak s nimi měl žalobce seznámit a dát mu prostor k vyjádření. Žalobce se odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) sp. zn. 1 As 33/2011 ze dne 12. 4. 2011 a sp. zn. 1 As 100/2009 ze dne 10. 2. 2010 (rozsudky NSS zveřejněny na www.nssoud.cz). **Žalobce má za to, že pokud si žalovaný sám není jist, kde končí ulice Nádražní, pak skutkový stav, který vzal za základ napadeného rozhodnutí, nemá ve spise oporu.**

- Měřicí zařízení při měření nepracovalo správně.

Uvedené tvrzení dovozuje žalobce právě z toho, že na třech fotografiích (tzv. „trojsnímek“ - pozn. soudu) se shodují všechny položky s výjimkou vzdálenosti (snímek č.1: 239,9 m; snímek č. 2: 114,1m; snímek č. 3: 42,7 m). Žalobce tvrdí, že pokud se dle výpovědi policisty M. mění pouze vzdálenost, (současně však dle žalobce uvedl, že se v paměti přístroje zachová pouze rychlost) pak není zřejmé, proč se nemění zachycený čas pořízení snímku (15:26:38). Rovněž sporuje, že by bylo možno při řádném fungování měřicího zařízení zachytit třikrát totožné číslo snímku.

- Neobjasnění funkce trojsnímku.

Dle žalobce je vysvětlení funkce trojsnímku obsažené v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jeho pouhou dedukcí. Obdobné platí o potvrzujícím rozhodnutí žalovaného, který odmítl provedení důkazu manuálem k měřicímu zařízení, případně znaleckým posudkem.

Žalobce proto navrhl provedení důkazu manuálem k měřicímu zařízení a znaleckým posudkem za účelem zjištění, zda měřicí zařízení v okamžiku měření vozidla žalobce pracovalo správně.

Z uvedených důvodů navrhl žalobce zrušení žalovaného rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný setrval na právním názoru uvedeném v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Ve správním spise je založeno „Oznámení (odevzdání) přestupku (věci)“ ze dne 18. 8. 2013, v němž je popsán skutkový stav ve shodě s popisem obsaženým ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s uvedením místa skutku: „*Pardubice, ul. Nádražní, směr centrum,*“ jsou zde uvedeny podpisy policistů, s vyjádřením a podpisem žalobce, který uvedl, že svého jednání lituje, že přehlédl dopravní značení, když vezl bratra do psychiatrické léčebny do Havlíčkova Brodu.

Dále je skutek popsán v úředním záznamu ze dne 18. 8. 2013 sepsaném nstržm. M.M., ze kterého vyplývá, že vozidlo bylo změřeno ve vzdálenosti 293,9 m, po celou dobu od změření do zastavení ve vizuálním kontaktu, vozidlo do doby zastavení policejní hlídkou nezastavilo, ani jej žádné jiné vozidlo nepředjíždělo.

Z oznámení o přestupku ze dne 18. 8. 2013 se podává, že vozidlo bylo měřeno laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI s fotozáznamem (v Pardubicích, v ul. Nádražní-sil. I/36).

Záznam o přestupku - fotodokumentace -obsahuje tři „trojsnímky“ ze dne 18. 8. 2013 s uvedením osoby, která měření provedla: „M.“ U všech trojsnímků je uvedeno pořadové č. 13.; místo měření- I/36 Pardubice, Nádražní; rychlost 130 km /h; čas: 15:26:38 a odlišná vzdálenost: 42,7m, 114,1m; 239,9 m. Dále je vyfoceno vozidlo po zatavení policejní hlídkou.

Ve sdělení o zahájení správního řízení ze dne 25. 11. 2013 byl skutek místně vymezen takto: v obci Pardubice, ul. Nádražní (směr centrum) a časově takto: dne 18. 8. 2013 okolo 15:26 hodin a dále samotným popisem protiprávního jednání.

Ve správním spise je založen ověřovací list silničního laserového rychloměru, když výrobní číslo souhlasí s výrobním číslem uvedeným na fotodokumentaci jako výstupu z měření (UX 018189), s dobou platnosti ověření rychloměru do 2. 9. 2013. Provedené zkoušky měřidla prokázaly, že předložený silniční rychloměr má požadované metrologické vlastnosti a rychloměr lze používat v souladu s právní úpravou metrologie pro měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování maximální povolené rychlosti. Ve správním spise je rovněž založeno osvědčení stržm. M.M. o absolvování základního školení operátora laserového měřiče rychlosti MicroDigiCamLTI (měření rychlosti laserovým měřičem, volba stanoviště a metodika měření; nastavení laserového měřiče a záznamového zařízení; přenos fotografií a obsluha software Digiviewer) s tím, že bylo potvrzeno, že jmenovaný policista laserový měřič v potřebném rozsahu ovládá a je oprávněn provádět měření.

Podle protokolu o ústním jednání ze dne 7. 1. 2014 žalobce připustil, že jel rychlostí kolem 110 km /h, když se domníval, že se jedná o rychlostní silnici s takto povolenou rychlostí. Žalobce uvedl, že vezl bratra do nemocnice v Pardubicích (v rozporu s tím, co uvedl na místě přestupku). Připustil, že „*trochu pospíchal,*“ aby bratra dovezl včas ve sjednanou dobu. Ohledně místa, kde bylo vozidlo zastaveno, žalobce uvedl, že se jednalo o místo za mostem přes Labe, o odstavnou plochu mezi pruhy, když končil středový travnatý pás. Žalobce potvrdil, že v té době jiné vozidlo nepředjíždělo.

Dne 28. 1. 2014 vypověděl při ústním jednání policista K.K., že měření bylo prováděno za mostem („*v místě, kde končí čtyřpruh, a je tam takové malé místo mezi jízdními*

pruhy“), on byl přítomen jako velitel hlídky a zastavoval vozidla. Potvrdil, že žalobce uhradil kauci 5 000,-Kč a vyloučil záměnu s jiným vozidlem.

Dne 28. 1. 2014 vypověděl při ústním jednání policista M., který prováděl měření vozidla žalobce, že on nastavil měřicí zařízení, které následně pracovalo v režimu tzv. „trojsnímku.“ Uvedl, že první snímek je pořízen z největší vzdálenosti, ostatní dva se používají k detailnější identifikaci vozidla, rychlost již neměří s tím, že změřená rychlost zůstane v paměti měřicího zařízení (s. 32 spr. spisu).

Dne 4. 2. 2014 uplatnil žalobce písemně námitku, že měřicí zařízení nepracovalo správně, a to z důvodu, že na všech snímcích je zachycena shodná rychlost a čas, avšak rozdílná vzdálenost. Odkázal se na § 11 odst. 4 zák. č. 505/1990 Sb., o metrologii s tím, že požadoval ověření nebo kalibraci měřidla a vydání osvědčení o výsledku. Rovněž navrhl provedení znaleckého posudku za účelem posouzení, zda skutkový děj s ohledem na tvrzenou rychlost vozidla 130 km/h, zejména průběh zásahu policejní hlídky, mohl proběhnout tak, jak ve výpovědích popsali policisté K. a M..

Správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným z přestupku, jak již uvedeno shora v tomto rozsudku, když ve výrokové části popsal skutek přesným časovým vymezením: „18. 8. 2013 okolo 15:26 hodin“; místním vymezením: „v obci Pardubice, ul. Nádražní (sil. I/36-směr centrum)“ a dále popisem skutkového děje žalobce jako řidiče motorového vozidla s uvedením konkrétní registrační značky vozidla. V odůvodnění srozumitelně vyložil, že žalobce tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou dopravní značkou B 20a „*Nejvyšší dovolená rychlost 80*“ o 40 km/h a více, naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125 c odst. 1 písm. f) - bod 2) zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť se v rozporu s ustanovením § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích neřídil dopravní značkou. Zdůvodnil, že výpověď a záznamy policistů (jejich „pozorování“) považuje za věrohodné, nezkreslené a nezaujaté, neboť tito nemají zájem na poškození osoby obviněného. Ohledně námitky žalobce týkající se chybné práce měřicího zařízení zdůraznil, měřidlo bylo ověřeno, při měření nebyla nahlášena chyba a policista obsluhující měřicí zařízení byl řádně proškolen (s. 7 shora). Správní orgán prvního stupně se zabýval zhodnocením obecných znaků přestupku (věk, přičetnost, absence okolností vylučujících protiprávnost), subjektivní stránkou (nevědomá nedbalost), objektem a objektivní stránkou přestupku (protiprávní jednání, následek, příčinná souvislost – prokázání rychlosti vozidla nejméně 126 km/h po odečtení možné odchylky), materiální stránkou (společenská nebezpečnost - ohrožení účastníků silničního provozu, evidenční karta řidiče) a zhodnocením okolností pro uložení sankce při dolní hranici zákonné sazby.

Žalobce napadl rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvoláním, v němž uplatnil odvolací námitky do zhodnocení skutkového stavu věci a tvrdil získání důkazních prostředků v rozporu s právními předpisy (fotodokumentace). Uplatnil rovněž námitku proti místnímu vymezení skutku, obdobně jako v žalobě s tím, že skutek nemohl být spáchán v ulici Nádražní, tudíž je výrok v rozporu s ustanovením § 77 správního řádu. Dále sporoval použití úředního záznamu jako důkazu. Dále poukázal na to, že před správním orgánem prvního stupně vznesl důkazní návrhy, jak uvedeno shora.

Žalovaný odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil, přičemž odůvodnění doplnil o následující argumentaci. Ohledně námitky týkající se vymezení skutku ulicí Nádražní uvedl,

že to mu je známo z úřední činnosti, že: „ulice Nádražní v Pardubicích se nachází i za mostem přes Labe (včetně) a končí až u kruhového objezdu u OD Albert, kde se kříží s ulicí Palackého třída.“ Dále zejména zdůraznil, že ovšem ani pochybení ve vymezení místa skutku při uvedení názvu ulice by dle jeho názoru nemohlo vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, neboť totožnost a nezaměnitelnost skutku je zajištěna jeho srozumitelným vymezením ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Neshledal tedy důvod pro doplnění dokazování za účelem ujasnění si, zda se míst spáchání skutku skutečně nachází v ulici Nádražní, či nikoliv. Ohledně namítaného „úředního záznamu“ uvedl, že nešlo o úřední záznam samostatně vyhotovený policisty, nýbrž o oznámení přestupku s vyjádřením a podpisem žalobce. Skutečně sepsaný úřední záznam byl zahrnut mezi podklady rozhodnutí, nikoliv však označen jako důkaz.

Pokud jde o stěžejní odvolací a následně žalobní námitku chybného měření měřicím zařízením, pak žalovaný zdůraznil platnost ověření měřicího zařízení Českým metrologickým institutem. Žalovaný se přitom odkázal na rozsudek NSS sp. zn. 1 As 42/2011 ze dne 24. 8. 2011 (bod 36). Ohledně údajně chybného měření pak zdůraznil, že by k měření v případě chyby vůbec nedošlo, jak ostatně vyloučil i NSS ve vztahu k v rozsudku sp. zn. 3 As 82/2012 ze dne 16. 1. 2013. (Měření rychlosti bylo v judikované věci provedeno shodným typem silničního laserového rychloměru - Micro Digi Cam LTI). **Žalovaný proto neshledal důvod pro doplnění dokazování znaleckým posudkem či jiným důkazem za účelem prokazování, že měřicí zařízení pracovalo správně.** Ohledně funkce trojsnímku vycházel z toho, že zařízení bylo ovládáno proškoleným policistou, přičemž ten uvedenou funkci při své výpovědi objasnil. Zdůraznil, že podle rozsudku NSS sp. zn. 7 As 39/2007 ze dne 24. 4. 2008 je výstup z měřicího zařízení „privilegovaným důkazem.“ Ohledně věrohodnosti výpovědi policisty M. pak poukázal na rozsudek NSS sp. zn. 4 As 19/2007 ze dne 27. 9. 2007, když nevznikly o nepodjatosti policisty žádné důvodné pochybnosti. Ohledně žalobcem tvrzených nezákonností poukázal rovněž na jeho povinnost uvést zcela konkrétní tvrzení a navrhnout o nich důkazy, jak vyplývá z rozsudku NSS sp. zn. 3 As 9/2013 ze dne 2. 5. 2013.

Při jednání soudu dne 14. 1. 2015 byl k návrhu žalobce proveden důkaz manuálem k obsluze měřicího zařízení, a to ve vztahu k funkci trojsnímku (s. 41 manuálu), když bylo prokázáno, že při funkci tzv. „trojsnímku“ se vozidlo změní na větší vzdálenost a další dva snímky jsou určeny pro snazší identifikaci vozidla. Návrh na provedení důkazu znaleckým posudkem byl pro nadbytečnost zamítnut. Ohledně místa spáchání přestupku bylo provedeno dokazování listinami předloženými žalovaným, z nichž vyplynulo, že nelze mít za prokázané, že skutek, který je žalobci napadenými rozhodnutími kladen za vinu, byl spáchán v ulici Nádražní v obci Pardubice, a to z toho důvodu, že mezi předloženými listinami – mapovými podklady, a to: výpis z databáze RUIAN (konec ulice Nádražní před mostem), výpis ze serveru mapy.cz (není zřejmé, kde ulice Nádražní končí) a výpis ze serveru maps.google.cz (ulice Nádražní pokračuje i za mostem) není shoda o tom, kde ulice Nádražní končí (rep. začíná). **Podle vyjádření Magistrátu města Pardubic se jedná o silnici I/36, která je faktickým pokračováním ulice Nádražní.**

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a podle skutkového a právního stavu k datu vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí ztotožňuje s právním názorem žalovaného vysloveným v jeho potvrzujícím rozhodnutí a potažmo rovněž s právním názorem vysloveným v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Smyslem soudního přezkumu není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, jak již setrvale rozhoduje NSS (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

K jednotlivým žalobním námitkám krajský soud uvádí následující argumentaci.

- **K námitce nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí je v rozporu se spisem nebo v něm nemá oporu.**

Krajský soud neshledal námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného za důvodnou. Jak vyplývá z narativní části rozsudku, je zcela nepochybné, že již správní orgán prvního stupně řádně odůvodnil svoje rozhodnutí (posouzení objektu, objektivní, subjektivní a materiální stránky přestupku, včetně řádného odůvodnění uložené sankce), přičemž zdůraznil ověření měřicího zařízení a proškolení obsluhujícího policisty. Žalovaný pak výslovně doplnil odůvodnění o závěr o nadbytečnosti jakéhokoliv doplnění dokazování právě s odkazem na spolehlivost ověření vydaného Českým metrologickým institutem a odkazem na příslušnou judikaturu NSS. Za daného stavu tak nelze hovořit o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, neboť ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně obsahuje veškeré úvahy a argumenty, na nichž je vystavěno.

- **K námitce nevypořádání se s důkazním návrhem žalobce.**

Právo žalobce v postavení odvolatele na řádné vypořádání se s odvolacími námitkami nelze zaměňovat s jeho domnělým právem na akceptaci námitek. Pokud jde o skutkový stav věci, ten byl dostatečně prokázán provedenými důkazy (pouze dílčím způsobem doplněn při jednání soudu), a to zejména fotodokumentací, tedy výstupem z měřicího zařízení, a výpověďmi zasahujících policistů, kteří potvrdili řádný průběh změření vozidla, když je třeba zdůraznit, že žalobce neuvedl žádné konkrétní, avšak ani zcela obecné námitky, které by byly sto prolomit důvěryhodnost a nezájatost policistů K. a M.. Žalovaný přitom výslovně veškeré důkazní návrhy s odkazem na dostatečně prokázaný skutkový stav věci odmítl.

Nelze tedy dát za pravdu žalobci, že by rozhodnutí bylo v rozporu s obsahem správního spisu, či že by v něm nemělo oporu ani další námitce žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí právě z důvodu, že jak tvrdí žalobce, se žalovaný nevypořádal s jeho námitkami a důkazním návrhem.

- **K námitce, že ve výroku rozhodnutí není uvedeno skutečné místo spáchání přestupku.**

Podle § 77 odst. 1 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a

času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

Předně je třeba zabývat se tím, v jakém rozsahu je nutno trvat na přesnosti a určitosti místního vymezení skutku ve smyslu § 77 zákona o přestupcích. Odpověď lze nalézt v účelu vymezení skutku. **Skutek, tedy událost projevenou ve vnějším světě, která je následně kvalifikována jako protiprávní jednání (k pojmu skutek viz usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 143/02), je třeba řádně, a to místně, časově a věcně, tedy popisem, vymezit, a to tak, aby nemohlo dojít k záměně skutku s jiným skutkem a aby tudíž byla dodržena zásada „ne bis in idem“ (ne dvakrát v téže věci).** Vyjdeme-li z premisy nutnosti splnění kritérií na udržení totožnosti skutku, pak lze v konkrétních případech za zcela individuálních podmínek tolerovat nepřesnosti v dílčím vymezení skutku, které nenarušují jeho nezaměnitelnost, jak to ostatně vyplývá z judikatury trestních soudů i správních soudů v čele s NSS.

Tak např. podle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 6. 2012, čj. 16 A 1/2011-73: *„Rozhodnutí o přestupku musí obsahovat popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i s uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným, a dále musí být skutek popsán tak, aby byly naplněny veškeré zákonné znaky uvedené skutkové podstaty.“*

Podle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 7. 2004, čj. 30 Ca 52/2002-44: *„Také výrok meritorního rozhodnutí ve věci „jiného správního deliktu“ musí obsahovat vymezení konkrétního skutku, který je důvodem uložení sankce, tak, aby nemohl být zaměněn se skutkem jiným (per analogiam § 77 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a § 120 odst. 3 trestního řádu).“*

Podle rozsudku NSS ze dne 23. 2. 2005, čj. 3 Ads 21/2004-55: *„Při ukládání sankce za tzv. jiný správní delikt neodpovídá ustanovení § 47 odst. 2 správního řádu, **je-li popis skutku obsažen jen v odůvodnění a nikoliv ve výroku rozhodnutí.** Taková skutečnost však nezpůsobuje nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud, který takové rozhodnutí přezkoumává ve správním soudnictví, musí v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. posoudit, **zda uvedené podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Tak tomu zpravidla nebude, je-li skutek, v němž je spatřován jiný správní delikt, odpovídajícím způsobem popsán v odůvodnění rozhodnutí.**“*

Je tedy zřejmé, že v dané věci musel krajský soud zodpovědět otázku, zda dílčí pochybení v místním vymezení skutku ve výroku rozhodnutí uvedením ulice Nádražní, když nebylo postaveno na jisto, zda se skutečně o ulici Nádražní jedná, krajský soud vychází z toho, že se **jednalo o úsek, který je faktickým pokračováním ulice Nádražní**, má vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Krajský soud přitom neopomenul, že místně byl skutek vymezen nikoliv pouze uvedením ulice Nádražní, nýbrž současně uvedením textu: **„silnice I/36 směr centrum,**“ což je správné vymezení, přičemž krajský soud nemá za to, že by se jednalo o takové pochybení, které by mohlo způsobit záměnu skutku s jiným skutkem. K takové záměně nemůže dojít ani proto, že skutek je zcela přesně vymezen jeho popisem a

časovým údajem, přičemž žalobce sám ani netvrdil, že by se v přibližně shodném čase či v blízkém úseku obce Pardubic dopustil sám nebo s tímž vozidlem jiná osoba jiného obdobného skutku, u něž by připadala v úvahu záměna se skutkem, v němž byl shledán projednaný dopravní přeštek. Tedy, nejsou dány žádné objektivní okolnosti, které by nasvědčovaly hypotéze o možné záměně skutku. Nadto přesné místo zastavení vozidla popsali ve svých výpovědích jak žalobce, tak i policisté obdobně. Ze všech uvedených okolností dospěl krajský soud k závěru, že dílčí pochybení v místním vymezení skutku obsažené v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného, nemohlo vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. **Totožnost skutku byla jeho vymezením udržena, tudíž nebyla ohrožena ani vykonatelnost výroku rozhodnutí ani nezaměnitelnost skutku.**

Interpretaci ustanovení § 77 zákona o přestupcích, jak ji prezentoval žalobce, krajský soud odmítá s tím, že by se jednalo o formalistický výklad, který by *ad absurdum* vedl k vyloučení právního postihu prokázaného protiprávního jednání žalobce. Takový přístup aplikace práva již mnohokrát odmítl Ústavní soud. Např. nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2427/12 ze dne 1. 2. 2013: „Ve své rozhodovací činnosti se Ústavní soud vícekrát zabýval otázkou ústavně konformního výkladu práva. Konstatoval, že neudržitelným momentem používání práva je jeho aplikace vycházející pouze z jazykového výkladu. Jazykový výklad představuje toliko prvotní přiblížení se k aplikované právní normě, je východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad *e ratione legis* atd.). Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně, nebo v důsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy činí z práva nástroj odcizení a absurdity [srov. nález sp. zn. Pl. ÚS 33/97 ze dne 17. 12. 1997 (N 163/9 SbNU 399; 30/1998 Sb.)]. Obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku; je nutno se přitom vyvarovat libovůle; rozhodnutí soudu se musí zakládat na racionální argumentaci. Povinnost soudů nalézat právo neznamena pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad [srov. např. nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96 ze dne 4. 2. 1997 (N 13/7 SbNU 87; 63/1997 Sb.), nález sp. zn. Pl. ÚS 19/98 ze dne 3. 2. 1999 (N 19/13 SbNU 131; 38/1999 Sb.), nález sp. zn. Pl. ÚS 3/06 ze dne 6. 3. 2007 (N 41/44 SbNU 517; 149/2007 Sb.), nález sp. zn. I. ÚS 50/03 ze dne 13. 6. 2006 (N 120/41 SbNU 499), nález sp. zn. IV. ÚS 611/05 ze dne 8. 2. 2006 (N 34/40 SbNU 281)]. Jinými slovy řečeno, soudy musí při své činnosti postupovat tak, aby interpretační a aplikační právní problémy řešily s maximální mírou racionality. Jestliže interpretace právní normy za použití jazykové metody výkladu vede k nerozumným výsledkům, zakládajícím neodůvodněnou nerovnost mezi subjekty, je namístě použít další výkladové metody, jako jsou metody výkladu systematického, logického, teleologického či historického, které by přiměřeně korigovaly interpretační výsledky plynoucí ze základního, nikoliv však jediného, výkladu jazykového. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složité [srov. nález sp. zn. Pl. ÚS 34/09 ze dne 7. 9. 2010 (N 187/58 SbNU 647), bod 22, a nález sp. zn. II. ÚS 3168/09 ze dne 5. 8. 2010 (N 158/58 SbNU 345), bod 21].“

- **K námitce, že měřicí zařízení při měření nepracovalo správně.**

Krajský soud se plně shoduje s argumentací žalovaného, zejména zdůrazňuje platné ověření měřicího zařízení Českým metrologickým úřadem, osvědčení o proškolení obsluhujícího policisty M., který byl oprávněn k nastavení měřicího zařízení a k přenosu fotografií a dále zdůrazňuje absenci jakýchkoliv indicií o podjatosti zasahujících policistů. V rozsudku ze dne 27. 9. 2007, čj. 4 As 19/2007- 114, NSS uvedl, že: „*k osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil*“ (obdobně též rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2008, čj. 1 As 64/2008 - 42).

Žalovaný správně aplikoval judikaturu správních soudů, a to jmenovitě rozsudek NSS sp. zn. 1 As 42/2011 ze dne 24. 8. 2011 (bod 36): „*Pro věc je klíčové to, co uvádí krajský soud, totiž že důkaz o rychlosti stěžovatele byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen. Radar, o jehož identitě není žádná pochybnost, byl použit po dobu platnosti provedeného ověření (srov. zákonný požadavek § 11 odst. 1 zákona o metrologii).*“ Tedy žalovaný správně vyhodnotil za klíčovou tu okolnost, že vozidlo žalobce změřeno měřicím zařízením, které bylo platně ověřeno, přičemž měření provedl policista s platným osvědčením k obsluze tohoto měřicího zařízení.

Stejně tak se krajský soud ztotožňuje s názorem NSS vysloveným v rozsudku sp. zn. 3 As 82/2012 ze dne 16. 1. 2013, totiž že k měření by v případě chyby vůbec nedošlo, když krajský soud opětovně zdůrazňuje, že se v žalovaném případě jednalo o stejný typ laserového rychloměru jako v judikovaném případě -Micro Digi Cam LTI. NSS v uvedeném rozsudku přímo vyslovil: „*Na dotaz správního orgánu, zda z technického hlediska mohou být pochybnosti o hodnotě naměřené rychlosti, pak společnost ATS-TELCOM PRAHA, a. s., v doplnění svého odborného vyjádření ze dne 14. 2. 2011 zdůraznila, že celý systém měření je založen na požadavku zajištění toho, aby naměřená hodnota nemohla být zkreslena žádnými vnějšími vlivy. V případě, že došlo ke změření rychlosti, nebylo měření ovlivněno žádnými dalšími vnějšími vlivy a hodnota odpovídá skutečnosti. Z doplnění vyjádření ze dne 14. 2. 2011 tedy vyplývá, že pokud by došlo k chybě při měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale ke změření rychlosti by vůbec nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě měření.*“ Nadto správnost měření byla potvrzena výpovědí policisty M., u něhož, jak již vyloženo, nebyl shledán ani žalobcem uplatněn, žádný důvod podjatosti ve vztahu k žalobci. Krajský soud proto uzavřel, že měřicí zařízení měřilo správně v době měření vozidla žalobce správně, tudíž výstupy z něho bylo možno použít jako důkazy získané v souladu se zákonem.

- K námitce neobjasnění funkce trojsnímku.

Žalobce tvrdil, že objasnění funkce trojsnímku, kdy se zachová čas, rychlost, č. snímku a mění se pouze vzdálenost je „*pouhou dedukcí*“ správního orgánu prvního stupně. Ze shora již uvedeného však vyplývá, že policista M. ve své výpovědi objasnil způsob fungování trojsnímku, když údaje obsažené v manuálu k měřicímu zařízení s jeho vyjádřením korespondují, neboť potvrzují, že měření je prováděnou pouze jednou, zatímco další snímky

jsou pořizovány za účelem snazší identifikace vozidla. V uvedeném krajský soud neshledává žádný logický rozpor. Tedy objasnění funkce trojsnímku provedl správní orgán prvního stupně na základě objasnění podaného ve výpovědi řádně proškoleného policisty k obsluze měřicího zařízení, přičemž správnost jeho objasnění nebyla v doplněném dokazování před soudem vyvrácena.

Pro úplnost krajský soud poznamenává, že při dokazování před soudem se jednalo o nikoliv zásadní doplnění dokazování v souladu s ustanovením § 52 odst. 1 s.ř.s., a to i ve vztahu ke zjištění, zda skutek byl spáchán v obci Pardubice v ulici Nádražní, či nikoliv, neboť jak vyplynulo z již shora uvedeného, z hlediska záměny skutku toto případné pochybení nemohlo mít na zákonnost rozhodnutí žalovaného vliv. Šlo tedy pouze o prokázání toho, zda k dílčímu, nikoliv nezákonnost způsobujícího pochybení došlo, či nikoliv.

Krajský soud na tomto místě upozorňuje na relevantní soudní judikaturu ohledně rozsahu odůvodnění soudního přezkumu. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13). Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13/ případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72) tzn., že na určitou námitku lze reagovat i např. tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „...není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Úkolem krajského soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Krajský soud se ztotožnil s právním názorem žalovaného, když po doplněném dokazování dospěl k jednoznačnému závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly takové náklady, které by přesahovaly rozsah jeho obvyklé úřední činnosti.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 14. ledna 2015

JUDr. Petra Venclová, Ph. D., v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová